

ning modificeret Forslag (Endringsforslag Nr. 1).

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Udstrækningen af Postvæsenets Erstatningspligt for bortkomne eller bestadigede Forsendelser bestemmer Postloven af 1871 § 17, at Postvæsenet er erstatningspligtigt, saalænge Forsendelsen er i Postvæsenets Bærge, hvorefter tilføies: „En Gjenstand er i Postvæsenets Bærge fra dens Modtagelse indtil dens rigtige Aflevering.“ I Forslagets § 3 er denne Bestemmelse ændret derhen, at en Gjenstand er i Postvæsenets Bærge fra dens Modtagelse af Postvæsenet, indtil den rigtig er afleveret efter Adressen eller, saafremt Adressstedet ligger udenfor dansk Postomraade, indtil den er afgivet til Viderebefordring til vedkommende fremmede Postvæsen. Ved at sammenholde disse to Bestemmelser kan man vanskelig komme til anden Opfattelse, end at der ved det nu foreslaede skærs en væsentlig Indstrækning i det danske Postvæsenes Ansvar overfor Affendere af Gjenstande, der gaa tabte i Udlandet, idet det danske Postvæsen gjøres ansvarsfrit, saasnart det har godtgjort, at Gjenstanden er afgivet til Viderebefordring af et fremmed Postvæsen. Affenderen maa da være henvist til selv at gjøre sin Ret gjældende i Udlandet, hvad altid vil være vanskeligt samt kosteligt og ofte umuligt, naar det ikke er oplyst, hvor Forsendelsen er bortkommen. I Bemærkningerne vedrørende denne Endring anføres kun, at Hensigten med Endringen er, „at det gjøres klart, hvad der iøvrigt altid har været anseet for gjældende Ret, at det danske Postvæsen ikkun bærer Ansvar for Forsendelsens Befordring paa dansk Postomraade.“ Udvalgets Flertal er dog af den Formening, at der bør paahvile Postbestyrelsen en Forpligtelse til, saavidt Forholdene tillade det, at søge at skaffe Affenderen Erstatning for en paa fremmed Omraade bortkommen eller bestadiget Forsendelse, og stiller derfor Forslag om en Tilføielse i den Retning til § 3 femte Stykke (Endringsforslag Nr. 3a). — Medundertegnede Drenbøll er ingen-

lunde overbevist om Rigtigheden af, at det maa anses som gjældende Ret, at Postvæsenets Erstatningspligt ophører, saasnart Gjenstanden er afgivet til Viderebefordring til et fremmed Postvæsen — en Opfattelse, som har den oven citerede Bestemmelse i Postlovens § 17 afgjort imod sig —, og det er mig ikke bekjendt, at Spørgsmaalet nogeninde har foreligget Domstolene. Gaar man noget dybere ind paa dette Emne, tror jeg ogsaa, at man maa komme til et andet Resultat. Ifølge Loven om Postforsendelser af 11te Marts 1851 § 10 var det givet, at det danske Postvæsen var erstatningspligtigt lige overfor Affenderen af Gjenstande, som vare gaaede tabte i Udlandet. Efter det Princip, som gaar gjennem Loven af 1871, maa det vel antages, at denne nærmest kun har Postforsendelser i Indlandet for Øie, efter som dens § 29 giver Regjeringen Bemyndigelse til at fastsætte de fornødne Bestemmelser med Hensyn til Postforsendelser, der befordres mellem Kongeriget og Island, Grønland, de danske vestindiske Øer eller Udlandet, men det maa fastholdes, at Paragrafen derefter tilføier: „For saavidt ingen saadan Bestemmelse gives, anvendes de i nærværende Lov fastsatte Regler.“ Der er nu, som bekjendt, afsluttet Konventioner med en stor Del fremmede Stater, hvilke Konventioner navnlig ogsaa give Bestemmelser angaaende Erstatningsspørgsmaalet, og jeg skal saaledes blot henvise til den saakaldte Verdenspostforening af 1879, hvis Art. 8 giver nøiagtige Regler om Erstatningsspørgsmaalet og bl. A. bestemmer, at Forpligtelsen til at udbetale Affenderen Erstatning for bortkomne Forsendelser paahviler den Postbestyrelse, hvorunder det affendende Posthus hører, og denne Bestyrelse har da Regres mod den Bestyrelse, under hvis Omraade Tabet har fundet Sted (Lovtidenden for 1879 B. 71), og ligeledes kan henvises til Overenskomsten af 1879 om Postanvisninger, i hvis Art. 5 det udtales, at der indestaaes Affenderen for Beløbet